

KEMÉNY ERZSEBET:

A NAPBAN ÁLLVA

A gögös parasztházra haragudtunk nagyon
Sokszor hallottam apáméktól, hogy
elfogja előlünk a napot
és csakugyan, amikor óriás kapuja
kinyílt, az ablakunkba özönlő
fenybe bámulva én is gyűlölködni
kezdtem és arra gondoltam: a bátyám
talán nem hal meg tébécében,
ha Kósikék nem építenek odaát
olyan nagy magas házat
(a jöutcában is volt nekik kettő!),
vagy, ha a miénk is akkora legalább...

Ez jutott eszembe ma, amikor
a nap hajnali sugara
a fiam ágyához surrant,
hogy elfordította az arcát
picit aludni még;
akkor a nagyszárnyú ablaknál
a napban állva homálylott vissza
emlékembe a kép:
konyhánk sötét sarka a vasággya!
a rozsdásperemű sparhelt
és azon túl az apró négyzet,
amelynek rácsain szorongva
loccsan be a rosszkedvű regge!
szürke pocsolyája.

FORMABONTÓ ÉN

Idegenül szemléled a kusza vonalakat,
a foltokba sűrűsödő festéket a vásznon
és az értelmes mondatokká
rendeződni nem tudó
betűsorokat a költők verseiben.
Bosszankodol a színpad összefüggéstelen
fordulásain s a kottafejek
vibráló kakofóniája elől
füled befogva süketségbe menekülsz.

Badarság! — legyintesz,
mintha e formátlansággá bomlott forma,
e görcsös alaktalanság
nem a te agyadat feszítő
eszmei zűrzavar vetülete volna,
mintha nem te magad bámulnál vissza
önmagadra
a trapézok, deltoidok, gúlák közötti
háromszögű résen át,
nem te irányítanád a festők újjait
és nem a te éles síkokba hulló lelked
hasadásait tapintaná ki
belső érzékeikkel a versfaragók,

míg tudatod az avult formát
lebontva, a mindennapok
új cselekedeteinek apró mozaikköveiből
most építi benned az embert.

SÜTÖTT A NAP

*Jó, hogy nem jöttél délelőtt ahogy megbeszéltük,
mert oly vakítóan sütött a nap,
hogy szinte fájt ez a nagy világosság,
az ablak óriás fényszeme,
amint szobámban kutatta titokkeresőn,
nem maradhatott iőle selfedezetlen
egyetlen porszem, folt a szőnyegen;
oh, jobb, hogy nem jöttél — ahogy megigérted —
délelőtt, mert be kellett volna függönyöznöm,
hogy e tiszta sugártekintet elől
elrejtsem tiltott szerelmünk
szomorú édességét, keserű ízeit;
jobb, ezerszer jobb, hogy éjszaka jössz,
amikor a világ, az élet sötét mélyén
heverhetiünk egymásbafulladt lélekzettel,
csókkal gyötört testünk elmerülhet
a fénytelen éjbe
és becsaphatjuk magunkat, hogy nem követtünk el
semmit rosszat, mert bűnünket
nem látta senki, a lánglelkű nap sem.*

MI KELL MÉG?

Jó, jó, tudom, hogy szinte mindent
megkapsz, ami pénzen megvehető;
a gyomrod megtelik mindennap
és nem is akármilyen eszél:
húst, hizlalt marhából bifszteket
(már így kéred, tudod, hogy mi az),
roston sült halat, gépsonkát,
mirelit bcsót; kortyíntani való is akát.
pálinka és bor is, szilveszterkor pezsgő,
sose maradsz szegyenben, a „kör”-t
mindig újra tudod fizetni
a haveroknak, Tévéd is van otthon,
elutaztok néha Pestre vásárolni,
vagy Szlovákiába a rokonokhoz
és hoztok szilon inget, harisnyát,
a lányod lemezjátszót kíván,
megveszed neki, miért ne, hiszen
ketten kerestek, mindenre telik,
a ház fürdőszobával, angol Wécével
felépült már és egyszer
talán autód is lesz...

De akkor mit keresel mégis,
mi az, ami hiányzik, nem elég,
mivel maradt adósod az élet,
mire vársz, mi után kutatsz
a barátod szemében, szeretőd húsában,
miről vallatod a fűvet, az évszázados
tölgy magasba törő koronáját,
mire vársz feleletet a hegyektől...?